

Discurs amb motiu dels 100 dies de Govern

Són 100 dies. Són 100 dies i el motiu de la meva presència és explicar aquests 100 dies, aquests 100 dies inicials del govern i fer-ho de la manera més planera possible, conscient que avui és un dia que no deixa de ser especial.

És un acte simbòlic; quan es parla dels 100 primers dies d'un govern que vull que sigui no tant un balanç de les decisions preses des d'un punt de vista molt detallat, sinó per explicar amb quines actituds està actuant aquest govern, quins són els grans eixos, els grans blocs de la nostra actuació en aquests 100 dies i el sentit del que estem fent. I fins i tot acabar amb una última reflexió sobre les capacitats del nostre país per fer front i superar amb èxit un moment que certament és difícil però també apassionant de la nostra història.

ACTITUDS

La primera actitud que ha intentat aplicar aquest Govern des del començament ha estat explicar la veritat. Hem volgut estar casats amb la transparència, encara que la veritat en alguns moments sigui dolorosa i ho és, però creiem que la transparència en aquest moments és un valor que cal preservar, però sobretot que cal enarborar i que cal fer entendre també per què, en tot moment cal explicar aquesta veritat, encara que tingui aquestes cares no tan amables.

Explicar les coses tal com són, tal com estan. Això té aquest problema, que de tant en tant ensenyem aquesta cara menys amable de les coses, però si no ho fem així aleshores ens portaríem a l'autoengany i ens portaríem a la incapacitat per resoldre els problemes que tenim sobre la taula i que són molt grans, com tots saben.

A més, hi ha una altra cosa que cal recordar: primer cal conèixer la veritat, després cal assumir-la si la volem transformar. Segurament el país està ara en un moment en què està coneixent la realitat i la veritat de moltes coses. Costa en alguns casos una mica més assumir-la però l'hem d'assumir entre tots, i tothom hi ha de fer l'esforç i això ens ha de portar a intentar transformar la realitat, òbviament transformar-la cap a millor.

Segona actitud. L'aposta pel diàleg.

El Govern, ho vaig dir en el debat d'investidura, ho reitero avui, després de 100 dies de govern: el govern vol ser ajudat i necessita ser ajudat. Hem donat moltes mostres d'aquest tarannà dialogant, des del debat d'investidura fins a la cimera econòmica que es va celebrar al Palau de Pedralbes fa pocs dies. Crec poder dir, amb tota modèstia, que hem fugit tant del sectarisme com de la prepotència, procurant això sí aplicar un programa de govern que va tenir un ampli recolzament a les passades eleccions del 28 de Novembre. Tothom faria bé, també l'oposició, de no oblidar aquest ampli recolzament, ens exigeixen a vegades que renunciem a aplicar el nostre programa, quan va ser un programa que va rebre el suport majoritari del poble de Catalunya. Però també faria malament el govern si pensés que pot fer les coses tot sol. En aquest diàleg, en aquesta voluntat constructiva, hi ha una necessitat de país. El Govern ha d'aplicar un programa pel qual va ser votat àmpliament, però al mateix temps ha d'escoltar i ha de procurar teixir totes les complicitats, els ponts possibles per assolir les majories que calen per tirar endavant determinats temes importants pel país.

Reitero que el govern vol dialogar i ser ajudat, però vull deixar clar també que el diàleg no pot ser l'excusa per deixar de fer les coses que s'han de fer. Cal actuar al país, cal actuar a fons, el govern ho està fent, tant com pot, tant com sap. El diàleg és molt important, és necessari, però no pot ser l'excusa per deixar de fer allò que en aquell

moment cal fer.

L'actitud del govern ha de ser una actitud dialogant, generosa des de molts punts de vista, però el Govern també s'haurà de defensar. No davant de les crítiques, perquè són molt sovint positives i fins i tot constructives, i gairebé sempre bones, de les quals es pot aprendre, per tant el govern no es defensarà de les crítiques, però sí de la demagogia, de la hipocresia i del cinisme. Davant d'això ens defensarem amb ungles i dents.

Tercera actitud. Actuar amb responsabilitat.

Hem de fer front, tothom ho sap, a una situació dura i difícil, tant d'institució com a nivell de país. Això requereix, en som conscients, molts sacrificis i poc lluïment. Ho sabem. El Govern no ha passat aquests 100 dies lluint, en sou conscients, però entenem que és la nostra feina. I per tant entenem que ara és el moment en què cal actuar amb aquesta responsabilitat.

Les decisions que estem prenent, algunes, i que prendrem en els propers temps no són fruit d'un caprici ni molt menys la voluntat de fer mal per fer mal, com algunes vegades es pot arribar a insinuar. Sovint cal fer coses a contracor, coses que no faríem en condicions normals o faríem d'una manera diferent si tinguéssim més temps per fer-les. Cal, en aquest sentit, redreçar el vol perquè el nostre vol era un vol inclinat cap avall i ho és encara i ens cal ara redreçar aquest vol i ens cal a més fer-ho tots plegats. Per això, per no anar caient, cal actuar amb responsabilitat, amb determinació i amb coratge.

Quarta actitud i la darrera. Generar confiança i il·lusió.

És l'actitud en la qual desemboquen tota la resta. És la més difícil de transmetre, però també la més necessària i estic convençut que és la més decisiva, tot i que insisteixo és la més difícil.

En la meua condició de president de govern i del país m'arriben sobre la taula gairebé totes les dificultats, totes les mancances, però també totes les fortaleces i moltes possibilitats i moltes energies. I des d'aquesta posició, en aquesta taula on hi arriba de tot, com és lògic d'altra banda, crec que estic en condicions d'afirmar que les capacitats de país superen de molt llarg les seves dificultats. És feina de tots reforçar aquestes capacitats i aixecar el país. Ningú hauria de mirar en aquest sentit cap a un altre costat.

Aquestes són les actituds amb les quals està intentant actuar el Govern i procurarem mantenir aquest tarannà i aquesta manera de fer. Creiem que són actituds positives, les que ens reclama el país, que són a més en aquestes moments necessàries i que persegueixen la idea de transmetre aquestes sensacions positives al país.

GRANS EIXOS D'ACTUACIÓ

N'he triat 6 perquè s'entengui per on van les accions del govern durant aquests darrers tres mesos i de fet això marcarà la dinàmica del govern en els propers mesos i probablement en els propers anys.

Primer eix. Austeritat, estalvi, control del dèficit.

Aquest és el primer eix. Hem intentat explicar des del començament la veritat de com estaven les coses, almenys com nosaltres l'hem poguda jutjar, hem procurat actuar des del primer dia, no ens vam adormir ni un sol dia des del punt de vista de l'austeritat, l'estalvi i el control del dèficit. Quina altra manera, pregunto, hi ha de generar aquella confiança i credibilitat a la qual feia referència? Si amaguem la veritat, si la distorsionem, si la maquillem per quedar bé, si ens fa mandra actuar, si ens

adormim a la palla a l'hora de prendre mesures en la línia de l'estalvi i l'austeritat, quina confiança generarem al conjunt del país?

Tothom suposo que és conscient, crec que és així o almenys crec que molta gent ho és, que el vaixell en el qual estem tots plegats és un vaixell que està escorat, inclinat, perquè la càrrega s'ha desplaçat cap a un costat i això fa que el nostre vaixell vagi amb aquesta inclinació. I tothom sap que quan un vaixell va massa inclinat si no l'equilibres hi ha el perill de bolcar. I estem fent tot el possible, tot el que cal per equilibrar aquest vaixell, per moure la càrrega, per estabilitzar-la, per no inclinar aquest vaixell d'una manera perillosa.

I quina és aquesta càrrega? És el deute i el dèficit. Aquest dèficit que s'ha anat acumulant com a conseqüència de moltes coses, no assenyalo culpes de ningú en concret, aquests dèficits que porten associats els seus deute, això és aquesta càrrega que està desestabilitzant el nostre vaixell col·lectiu, que és el nostre país i la seva principal institució, la Generalitat de Catalunya.

La situació en què ens trobem és una situació sense precedents. No ho dic per donar transcendència històrica a aquesta expressió, sinó perquè s'entengui fins a quin punt l'actual govern i el país en el seu conjunt ens hem d'enfrontar a una situació que no té precedents.

Des del 1980 quan es va recuperar plenament la institució de la Generalitat a través de les primeres eleccions fins ara mai cap any s'havia hagut de plantejar una reducció significativa del pressupost de la Generalitat. Mai. Uns anys es creixia molt, altres menys, alguns anys es prorrogaven els pressupostos, més o menys es congelaven les coses, però mai s'havia hagut de plantejar una reducció significativa dels nostres pressupostos. Insisteixo, és una situació sense precedents. La gent n'ha de prendre consciència.

I a més és una situació que té moltes similituds amb l'àmbit privat del nostre país. Quantes persones, famílies, autònoms, petites empreses, petits negocis, gent del món del treball s'han d'enfrontar a una situació dura, difícil en les seves vides personals i familiars? Gairebé tothom. No tothom, afortunadament, però gairebé tothom. Poden ser les administracions una excepció? Poden ser els governs una excepció sobre allò que ha fet o està fent en aquest moment tanta gent en la seva vida particular o familiar?

Per tant austeritat, estalvi i control del dèficit. Què hem fet?. Hem aplicat austeritat d'entrada a l'aparell del govern i al gran aparell polític de l'administració, amb un 20 per cent de reducció del nombre de departaments, un 23 per cent de reducció d'alts càrrecs, un 43 per cent de reducció del personal eventual, de confiança, i ara estem reduint un 14 per cent totes les estructures internes de tots els departaments, els càrrecs Inter mitjos. En tot aquest àmbit hi ha hagut una política d'austeritat des del primer dia. Ara estem en una última fase que afecta tot el sector públic: organismes, consorcis, empreses, entitats de tota mena... aquí també hi ha d'haver aquesta fase de concentració, d'aprimament i d'austeritat.

Hem prorrogat uns pressupostos amb unes condicions de gran exigència. Ho varem fer poques setmanes després d'entrar al govern. Pròrroga dels pressupostos amb criteris de màxima exigència. Això provoca una sèrie de disfuncions i fins i tot de distorsions en el funcionament normal de la institució i en tot allò que afecta a tercers. Però dintre d'aquest criteri d'austeritat i d'estalvi, d'estabilitzar el vaixell hi ha alguna altra alternativa? Podem seguir amb la inèrcia que portàvem com a país i com a institució? Si la resposta és no, insisteixo calia fer una sèrie d'actuacions, prendre una sèrie de decisions, com la pròrroga del pressupost sota criteris de màxima exigència.

Hem fet també un pla d'equilibri que hem portat a Madrid, que se'ns exigeix, perquè hem anat més enllà del que havíem d'haver anat en el tema dels dèficits, se'ns exigeix un pla d'equilibri i hem dit al govern central: nosaltres podem complir els objectius que s'han marcat a nivell de l'estat espanyol i de la UE, els podem complir fent un esforç important d'austeritat i d'estalvi, que hem xifrat en un estalvi del 10 per cent, però vosaltres en sou corresponsables també, i per tant també us toca que tot allò que ens pertoca des del punt de vista dels recursos i diners que ens deuen, ens ho heu de donar. Aquest esforç d'estalvi de Catalunya del 10 per cent equival a una xifra de 2.600 milions d'euros, una xifra gens menyspreable, que hem de saber estalviar entre tots. Sabent a més a més que això afecta a totes les esferes de l'actuació de la pròpia Generalitat de Catalunya.

També hem anat a buscar diners. Hem anat a Madrid a buscar els diners que ens deuen. Una part s'han aconseguit, els 760 milions d'euros que ens devien pel tema d'infraestructures, derivades del pacte de l'Estatut en el seu moment, sembla que hi seran tots, que és el que pertoca. Si no passa res ho donem per aconseguit. N'hi ha uns altres que ens deuen que no ens volen pagar. També hem anat a buscar diners als mercats, a les institucions de crèdit, hem anat a buscar crèdit per poder funcionar, per poder anar pagant, per poder anar normalitzant el funcionament de la pròpia institució.

I en aquests darrers tres mesos, malgrat alguns pronòstics que ens deien que estàvem en pitjors condicions, que el fet d'haver explicat tota la veritat ens posava en pitjors condicions, se'ns deia que amb conseqüència dels exercicis anteriors a la Generalitat li baixessin el nivell de confiança de les agències de qualificacions..ens deien que tot això provocarà que no trobeu aquests diners o que els trobeu en condicions d'interessos molt pitjors. I n'hem trobat i en condicions d'interessos millors. En unes condicions financeres generals pitjors la Generalitat ha trobat 4.100 milions d'euros a uns costos inferiors als que teníem en aquests darrers temps. Això no té per què durar sempre, hem de mantenir aquest rumb i aquest nivell d'exigència si volem que aquestes condicions d'anar al mercat i obtenir crèdit es continuïn donant en el futur.

Segon gran bloc d'actuació. Relació amb el govern central.

El que hem intentat des del govern és marcar territori. Hem marcat territori des del primer dia. No ho dic des del punt de vista de subratllar una voluntat de confrontació que no és la nostra. No tenim voluntat de confrontació, però de la mateixa manera no tenim por a la confrontació si cal. No busquem la confrontació, ni la buscarem, no busquem encara menys la confrontació per la confrontació, perquè és estèril, però no ens fa por haver-nos de confrontar si les condicions ens hi porten.

Hem hagut de dir que no a una sèrie de coses i a més dir que no amb un cert to d'energia, dir No a la invitació que se'n feia i se'ns fa d'apujar els impostos; dir No a anar més enllà del 10 per cent que estalviarem del nostre pressupost. Hem dit que era el màxim al qual podíem arribar i que arribant-hi fèiem més que qualsevol altre, fins i tot més que el propi Estat central que no ha arribat dins dels seus pressupostos a nivells d'estalvi i d'austeritat d'aquesta magnitud.

Hem hagut de dir que no de pagar a càrrec nostre decisions que prenen ells, això es històric, decideixen a Madrid, sense consultar i et fan pagar a tu. Ens va passar no fa gaire amb les mesures d'estalvi energètic, i com a conseqüència d'això les mesures per reduir els preus del bitllet del transport públic. Vam dir que no sabent que podíem quedar malament davant la gent de Catalunya, que podien ser els únics que es quedessin sense la rebaixa. Però era una manera de marcar territori, de posar les línies des del començament per davant de tot. Dir-los que aquest govern no assumirem despeses que decidiu vosaltres i a més sense consultar-nos. I per suposat

els hem de dir i els diem que no pensem renunciar als ingressos que ens són propis, concretament els que es deriven del darrer acord de finançament que a Catalunya li suposen 1.400 milions d'euros només per aquest any, uns diners que es van cobrar el 2009 i el 2010 i que el 2011 serà el primer any que no pensem pagar. No només no hi renunciarem sinó que els reclamarem amb insistència i energia i amb tot el pes de la raó que a Catalunya se li paguin per part del govern central tots els diners que se li deuen per llei.

Tercer gran eix. La reactivació econòmica, que té un objectiu molt clar, un nord molt clar: la reducció de l'atur.

Certament estem en plena tempesta perquè les xifres d'atur no estan evolucionant bé. Aquesta mateixa tarda la vicepresidenta econòmica del govern espanyol ha revisat els escenaris per aquest any, el vinent i el 2013 dient que l'economia espanyola creixerà menys del previst i l'atur creixerà més. No hi ha grans diferències amb aquestes previsions però no van en la bona direcció. I aquests primers 100 dies a Catalunya no han estat bons ni positius pel que fa a la creació de feina, malgrat que també puc dir amb coneixement de causa que hi ha moltes coses que a Catalunya en aquest moment s'estan movent i que s'estan movent en la bona direcció.

Què hem fet en aquesta línia de la reactivació econòmica amb l'objectiu final de la reducció de l'atur? Primer, agilitat de l'administració. Estem prenent decisions gairebé cada setmana en aquest sentit. L'administració ha de ser clarament més àgil. Estem elaborant una llei òmnibus, una llei molt gran, completa, on posarem tota una sèrie de mesures per fer més fàcils les coses a la gent i que hi hagi menys burocràcia a l'administració i més facilitats a la gent que vol fer coses. Menys normes, més ben fetes i més fàcils de complir. El govern està clarament en aquest camí i preparant el terreny per actuar en aquest sentit. Sabem que hi ha menys diners, però també hi ha d'haver menys papers, menys burocràcia, menys ofegament de la gent que te iniciatives, que vol fer coses i que sovint se sent ofegada per la burocràcia que hi ha en el nostre país.

Hem procurat tenir un actitud business friendly, amiga de l'activitat econòmica, i encara que alguns somriguin ho seguirem dient. Estem convençuts que si no hi ha aquesta mentalitat no podrem com a país generar ni la riquesa ni els llocs de treball que la gent unànimement que la gent ens reclama. Hem actuat molt sobre el terreny per part de molts membres del govern i jo mateix, per anar desbloquejant projectes d'inversió en molts territoris i que es trobaven amb algun tipus d'impediment. Hem actuat a fons u seguirem actuant. Una bona part de la meva agenda personal passa per aquí, per ocupar-me de fer un seguiment més arran de terra de projectes d'inversió que al país contribuiran a que les coses vagin millor.

Moderació fiscal. Hem dit no a apujar impostos tot i que se'ns hi convidava. I des d'ahir mateix hem enviat al Parlament un projecte de llei per complir un dels objectius importants del nostre programa, la supressió en molts casos de l'impost de successions i l'acabament de la discriminació entre Catalunya i altres territoris de l'estat espanyol.

Ens hem ocupat a fons de les infraestructures que considerem fonamentals en aquests propers temps per Catalunya i des del punt de vista de la seva competitivitat: el corredor ferroviari mediterrani, sembla que les coses estan clarament més ben orientades en aquest sentit i ens cal com el pa que mengem, l el nou disseny del sistema aeroportuari, tant els aeroports de Girona, Reus i Sabadell com l'aeroport del Prat. Encara és aviat per anunciar acords positius en aquest sentit però no descartem que en els propers mesos, d'aquí a l'estiu, es pugui arribar a algun acord de base amb el govern espanyol des del punt de vista del disseny dels aeroports.

Hem encarregat un nou pla de l'energia 2012-2020, sabent que és un tema de màxima sensibilitat i un gran coll d'ampolla en el qual ens trobem des d'un punt vista econòmic i que cal resoldre i resoldre bé. El Govern, dins de les seves capacitats que no són totes, vol clarament fer els deures amb un pla de l'energia de llarg horitzó.

Cada cop estem intentant instaurar un marc més favorable a la innovació i la recerca. Seguint el pla que vam votar amb l'anterior Govern de la Generalitat, però estem intentant que la gent que es dedica a la innovació i la recerca puguin fer-ho en condicions de molta més agilitat. Que no hi hagi la sensació de que al final els centres de recerca acabaran sent un negociat més de l'administració, que la gent que treballi en aquestes centres tingui un marc de flexibilitat, que no tinguin la cotilla de la burocràcia a sobre., a sobre ofegant-los, per fer una feina que necessiten agilitat i flexibilitat.

Estem tirant endavant un procés que si surt bé serà dels que farà història i és el disseny nou de la FP. Sempre hi ha hagut aquelles diferències entre departaments. El govern està creant una estructura on de manera delegada entre els departaments afectats diem vosaltres us ocupareu de la FP, de tota ella, des de la inicial fins a l'ocupacional fins la formació continua. Volem emmirallar-nos i seguir l'exemple d'aquells països d'Europa que en aquest sentit estan funcionant millor, amb característiques similars a la nostra, per exemple amb indústria i amb indústria exportadora, com Àustria, Alemanya. Ens volem assemblar en FP amb aquest tipus països.

Finançament. Hem destinat moltes hores a intentar mantenir a Catalunya una capitalitat des del punt de vista financer. Hi ha una amenaça gran sobre tot al món de les caixes d'estalvi. En aquestes darreres setmanes el Govern i formacions polítiques d'àmbit estatal hem hagut d'actuar molt a fons per preservar aquesta capitalitat financera a Catalunya perquè no acabés de manera negativa. I crec que en bona part ho hem aconseguit, hem posat les bases. Ara a cada entitat correspon fer bé els deures per poder dir en 2 o 3 anys que no només es queden sinó que en surten reforçades. Ens queda pendent poder actuar amb més força a través dels nostres instruments de crèdit públic, l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari. Necessitem en aquests propers dos o tres mesos, i ens estem posant a fons , potenciar aquests instruments, tot i els criteris de màxima austeritat i d'estalvi, per ajudar una part del teixit productiu a obtenir recursos per funcionar i invertir.

Vam organitzar la cimera econòmica. Era un compromís. Si no l'haguéssim fet se'ns hauria criticat molt, s'hauria dit que no complíem els nostres compromisos. Havent-la fet també se'ns va criticar. Tot i que estem en una situació de calendari complicat, per la proximitat de les eleccions municipals, vam decidir tirar-ho endavant. Personalment, i el govern també, estem raonablement satisfets, estem contents de com va anar aquella cimera perquè va acabar amb un marc d'acords, encara que després s'intentin disfressar, però hi van haver 6 acords, 6 encàrrecs i 1 mandat clar, des del punt de vista del pacte fiscal. Finalment això és el que quedarà mes enllà de fotografies i declaracions. Quedaran aquest bloc que per altra banda va tenir un ampli acord transversal.

Quart. Seguretat i llibertat.

Malgrat aquesta situació d'austeritat i estalvi, vam decidir tirar endavant una nova convocatòria de Mossos d'Esquadra, no tant gran com els altres anys, de 600 noves places. Hi ha una reducció respecte d'altres anys però hi ha una convocatòria nova. És una de les excepcions, juntament amb l'àmbit educatiu, on també vam decidir una nova convocatòria, en aquest cas de mestres. Es va suprimir en l'àmbit de la seguretat i la llibertat, que són dos conceptes que van bastant junts, el codi ètic que s'havia imposat als mossos i s'ha traslladat clarament un ànim de pòsit de confiança en la nostra policia, que és l'única manera de millorar els estàndards de seguretat a casa

nostra. Això ho hem fet amb prou energia i determinació, exactament igual que en el cas de la lluita contra les actituds incíviques, que òbviament continuarà i que vol ser signe d'identitat de l'actual govern de Catalunya.

En aquets mateix sentit major llibertat hem suprimit els 80 km/ h. Alguns diran que hi va haver problemes de comunicació, però s'han suprimit que és el que compta. Era un compromís molt clar que es va assumir i tirar endavant. Voldria fer una petita referència sobre els problemes de comunicació, jo no sóc massa partidari per part d'un govern de parlar de problemes de comunicació. Normalment hi ha errors per part dels governs o aprofitaments per part dels altres. Els governs s'equivoquen, el nostre també s'equivocarà, i n'hi ha d'altres que se n'aprofiten, però no dels errors sinó de qualsevol mena d'interpretació en qualsevol sentit. No passa res. Quan es produeixen sensacions que poden ser no del tot coherents insisteixo que és bastant absurd apel·lar als problemes de comunicació.

En aquesta mateixa línia de la llibertat hem reformat el sistema per la preinscripció escolar, de manera que en determinades condicions les famílies puguin triar amb més llibertat, com diu la Constitució, l'escola on volen que vagin els seus fills.

Cinquè: polítiques de benestar.

Ens trobem en la situació complicada i difícil d'haver de reduir un pressupost per primer cop amb una magnitud sensiblement gran, 2.600 milions d'euros. Com es fa això sense afectar per res les polítiques de benestar? Si algú té la solució demano que se'ns digui que amb molt de gust l'aplicarem? Però si el pressupost de la Generalitat amb gairebé un 55 % adreçat a polítiques de benestar i cal reduir 2.600 milions d'€, com es fa això sense tocar per res totes aquestes polítiques de benestar? Torno a dir que si algú té idees molt bones les escoltarem amb molt de gust i a més les aplicarem. Com que l'esforç d'austeritat hi ha de ser *sine qua non*, nosaltres a hores d'ara no hem trobat la fórmula màgica per reduir 2.600 milions d'euros i no afectar per res tot el camp de polítiques socials que representen una part molt substancial del pressupost.

Estem procurant preservar el nucli dur de l'estat del benestar. Allò que és prioritari, allò que és més prioritari que qualsevol altra cosa. Per exemple la lluita contra el fracàs escolar. Hem pres algunes decisions com suprimir l'any que ve la setmana blanca, i se'ns ha criticat també per això. Però és més important posar diners per la setmana blanca o concentrar els recursos per lluitar contra el fracàs escolar? Alguna cosa haurem de suprimir, a alguna cosa haurem de renunciar. Nosaltres pretenem que el nucli dur de les polítiques de benestar no quedi afectat o hi quedi el menys possible.

En l'àmbit educatiu ens trobarem aquest setembre pràcticament amb 15.000 alumnes més. Com es poden atendre 15.000 alumnes més amb menys pressupost? Com es pot fer això? Haurem de posar-hi imaginació i haurem de prendre algunes mesures. Ja n'hem pres una que és molt important: com que tindrem 15.000 nens més en el nostre sistema educatiu a partir del setembre no podem prescindir ni d'un sol mestre en aquest país, en contra del que alguns estan explicant. No podem prescindir ni d'un sol mestre. Ara haurem de demanar a mestres i professors que ens ajudin amb el seu esforç i si cal amb algun petit sacrifici, que ens ajudin a atendre aquests 15.000 nens més amb la condició que es mantindran les plantilles. I els haurem de demanar per exemple que en aquells casos en què la sisena hora, que es va implantar urbi et orbe, no respongui a criteris absolutament de millora pedagògica es pugui actuar sobre la sisena hora per alliberar mestres en aquest país per dedicar-se en els més alumnes que tindrem i a lluitar contra el fracàs i a reforçar aquells casos de moltes criatures, molts nens que no van prou bé en l'àmbit escolar, per exemple.

Hem hagut de congelar a contracor molts projectes d'inversió. Ara no es poden fer al ritme que es feien els projectes d'inversió en àmbits com l'educatiu, el sanitari...

perquè hi ha coses més urgents, hi ha prioritats més urgents en aquests mateixos camps de l'educació i del benestar social, cal concentrar-se en aquest nucli dur. I si això vol dir que s'han de congelar algunes inversions, doncs es congelen i el país ho ha d'entendre i estic convençut que ho entendreà.

En l'àmbit del benestar social, què és més important, fer convocatòries noves de subvencions o pagar la gent que se'ls deuen diners dels dos últims anys? Primer hem d'atendre els deutes antics, sigui per la llei de dependència, els ajuts per criatures nens menys 3 anys.

Darrer gran àmbit. Nació, cultura i projecció exterior. És el sisè gran àmbit on ha actuat el govern en aquests darrers 100 dies. En el camp de la cultura s'ha dit amb tota claredat que volem, entre aquest any i el que ve, arribar a un gran pacte nacional de cultura, allò que durant dues dècades llargues no s'ha aconseguit mai fer, a diferència d'altres pactes nacionals que s'han fet en les darreres legislatures i que són marcs d'acords importants. Anem a intentar aquest gran pacte nacional de la cultura en un moment –i ho dèiem al lliurament dels Premis Nacionals de Cultura- on hi ha una gran ebullició de creativitat dins la cultura catalana.

En el terreny de la immigració hem pres una sèrie de decisions i hem actuat a Madrid allà on ha calgut. En el reglament d'estrangeria, per exemple, perquè la institució de la Generalitat tingui una funció cada vegada més important des del punt de vista de la regulació, integració i l'acollida d'immigrants. Això hem aconseguit. Ara la Generalitat ja compta més en els tràmits d'arrelament i permisos.

Acció exterior. Dos grans objectius: prestigi i economia. Estem orientant la nostra acció exterior en aquest sentit. Prestigi del país. Volem que Catalunya recuperi plenament el crèdit de país que ha tingut en alguns altres moments, volem que es recuperi i fins i tot que es millori. I volem que l'acció exterior de la Generalitat estigui molt orientada a la promoció de l'economia catalana, situar Catalunya al món.

El pacte fiscal. Vaig deixar clar en el debat d'investidura i ho vam deixar clar en el programa electoral que seria un dels grans eixos d'actuació del nostre govern i així serà. El pacte fiscal que plantejarem l'any que ve al govern central que surti de les eleccions legislatives espanyoles i que es dissenyarà aquest any a Catalunya, d'aquí al 31 d'octubre. Ja hi ha una comissió operativa al Parlament creada a tal efecte i el Govern està treballant activament i manera interna en l'arquitectura jurídica i numèrica d'aquest pacte fiscal amb l'objectiu d'arribar als màxims consensos possibles, sense renunciar al que jo crec que és irrenunciable: que Catalunya tingui un pacte fiscal amb l'Estat que li permeti actuar en la línia del que s'entén per concert econòmic, això vol dir capacitat pròpia per gestionar els impostos que es generen a Catalunya i voluntat de retenir una part substancialment més gran dels recursos que la pròpia economia i la societat catalana genera.

En aquesta part final de la meva intervenció i una vegada feta la repassada dels grans eixos d'aquests 100 dies de l'actuació del Govern, voldria fer referència a quin sentit té tot el que estem fent? Quin sentit té fer el que li cal fer al Govern tots aquests quatre anys? No només en aquests 100 dies. Quin sentit té pel país fer els sacrificis i els canvis en la manera d'actuar que caldrà proposar?

Com a mínim voldria subratllar Quatre grans sentits.

El primer, pertanyem a una civilització, a la civilització europea i formar part del club europeu té unes normes. Si volem formar part d'Europa i ser un referent té normes i no ens les podem saltar. No podem passar d'aquestes normes. Algú dirà que aquestes normes ens les imposen sempre els països més rics, forts i poderosos.

Aquestes normes que de vegades ens diem que se'ns imposen no són les normes de l'equilibri? De no gastar sistemàticament per sobre del que tenim? No són les normes de l'esforç i no del subsidi sistemàtic? No ho són del treball constant i no pas de l'especulació? De la creativitat per sobre de l'ànim de copiar els altres? I jo em pregunto, aquestes normes no són pròpies de l'esperit català? Potser no les imposen nosaltres però aquestes normes que formen part d'aquest club que es diu Europa també són les nostres, també responen a la manera d'actuar del poble català. Per tant si aquestes normes també són les nostres vol dir que allò que en aquest moment és aquest corrent europeu que ens fa seguir aquest tipus de normes, a Catalunya no li ha de costar tant. Catalunya ha de ser més sensible, fins i tot ha d'estar més preparada. Ha d'estar més preparada per poder assumir tota aquesta acumulació de maneres de fer, que alguns diuen que ens imposen però que –repeteixo- formen part de l'esperit català. Ens toca complir aquestes normes, que també són les nostres, si volem ser exemple dins d'Europa i no pas els pàries. I això també ens ho juguem i també té aquest sentit.

Formem part d'un club, d'una civilització, que té unes normes, bastant properes a l'esperit català, ens cal complir-les si volem ser en aquest club, un exemple.

Quin altre sentit té tot això que estem fent? Hem d'evitar entrar en allò que es pot anomenar un espiral diabòlic. Com més deutes s'acumulen, més interessos s'han de pagar. Això significa més impostos que paga la gent i això a la curta i a la llarga vol dir menys benestar i menys inversió. Quan entres en un espiral diabòlic és molt difícil sortir-ne. El sentit del que estem fent també és evitar entrar en aquest espiral. No podem seguir acumulant deutes d'una manera accelerada com indicaria la nostra inèrcia, perquè això ens faria caure en aquesta espiral, amb més deutes, més interessos, més impostos, menys benestar, menys inversió i menys modernització.

I fixeu-vos que si no actuem en aquesta línia que estem dient, al final una part important dels impostos que paga la gent serviran per pagar interessos al sistema financer. Volem entrar en aquest espiral? Sinó controlem el deute una part important dels impostos que paga la gent amb el seu esforç serviran per pagar els interessos dels bancs i les caixes. Això no té cap sentit. Els impostos de la gent han de servir per polítiques de benestar, d'inversió, d'infraestructures, per polítiques de modernització del país, però no per pagar interessos al sistema financer. I estem en aquesta inèrcia i hem d'intentar evitar entrar –insisteixo- en aquest espiral.

Quin altre sentit té el que estem fent? Preservar l'autogovern, el nostre autogovern i les llibertats que hem aconseguit com a poble i que alguns aspirem que siguin molt més altes i que aspirem a molt més autogovern, però el que tenim ho hem de saber preservar abans de fer salts clarament més endavant. Algú em dirà que això és massa alarmista i que no ens hi estem jugant l'autogovern.

I jo em pregunto, mireu a Europa què està passant en alguns països que són estats independents i sobirans. Mireu com la ballen, fins a quin punt el seu autogovern ha quedat disminuït com a conseqüència d'haver entrat en determinats espirals negatius. No és cert que no hi hagi un cert risc sobre l'autogovern. Països amb més sobirania que nosaltres han caigut en una situació de clara dependència respecte els altres poders externs. Per tant també té aquest sentit preservar el nostre autogovern.

I finalment, quin altre sentit té el que estem fent?. Estem disposats a viure d'acord amb les nostres possibilitats actuals per no hipotecar el benestar dels nostre fills? Algun cop ens l'hem fet aquesta pregunta els darrers temps? Hi estem disposats nosaltres, els que hi som ara, els que ara prenem decisions, els que influïm, estem disposats a viure d'acord amb les nostres possibilitats actuals per no hipotecar el benestar dels nostres

fills? O seguirem en una inèrcia de viure per sobre d'aquestes possibilitats encara que sigui a càrrec d'hipotecar el benestar dels nostres fills?. Aquesta reflexió ens l'hem de començar a fer.

Tothom ha de lluitar pels seus interessos particulars i els corporatius, però aquesta reflexió el país se l'ha de començar a fer seriosament. Una part del sentit que estem fent té precisament aquest sentit.

Volem ser la primera generació de la història que el llegat que deixa als seus fills és més estret que el que va rebre dels seus pares? Tenim aquest risc. En plena època de la sostenibilitat, de la preservació de tantes i tantes coses, des del paisatge fins als ocells. Estem disposats a no sacrificar res del present a canvi de no ser solidaris amb els nostres fills? El concepte de la solidaritat i la sostenibilitat val per tot menys per deixar un llegat als nostres fills que sigui millor del que nosaltres disposem ara? O estem disposats ara a abusar del nostre sistema de benestar encara que sigui amb la condició de que els que després vindran darrera nostre hagin de viure en pitjors condicions que nosaltres per primer cop a la història? Perquè sempre el criteri de qualsevol generació ha estat lluitar perquè els que seguirien després poguessin viure en millors condicions que els pares. Això també està en joc. Estem disposats que l'etiqueta de la nostra generació sigui la generació més egoïsta de la història?

El que estem fent té tots aquests sentits. Sóc perfectament conscient i sensible als interessos personals, particulars, corporatius, tot el que vulgueu. Són legítims, tothom té dret a lluitar pel que creu que és més urgent. Però el govern té l'obligació de lluitar per allò que és més necessari. Tothom té dret a defensar els seus interessos particulars però l'obligació del govern és treballar pel bé comú. I el que estem fent – insisteixo- té un sentit.

La darrera cosa que us volia dir. Tot això està al nostre abast? Ho podem arribar a fer? Aquests sacrificis que cal fer són assumibles? Aquestes polítiques d'ajustament són digeribles per part de la societat catalana? A aquells que veuen una gran muntanya d'haver de fer tot això potser podríem recordar-los que aquest és un país, un poble i una societat que s'ha hagut d'afrontar a situacions molt més complicades i molt més difícils. Només veient el que és aquest Palau de la Generalitat i la història d'aquest país ho podrien veure i ho podrien copsar. Quants cops aquest país ha hagut d'aixecar-se en situacions difícils? Quants cops ha hagut de superar situacions de màxima dificultat? No és cert que no puguem fer front a aquestes condicions, no és cert que ens haguem d'atabalar perquè en aquest moment hem d'ajustar una mica per aquí o ajustar una mica per allà, no és cert que ens haguem d'aclaparar perquè aquests deures ens semblen especialment difícils. Hi ha generacions de catalans que han fet deures molt més complicats que els que ens toquen fer a nosaltres en aquest moment.

El que vull dir amb això és que aquest és un país perfectament capaç d'enfrontar-se a aquestes dificultats, perfectament capaç. No només capaç d'enfrontar-s'hi, sinó a més capaç de superar les dificultats. Però això requereix veure el sentit del que s'està fent, el sentit de les coses, el coneixement del que està passant, la consciència d'on som i d'on ens trobem i a partir d'aquí trobar les energies col·lectives per poder tirar endavant.

Ja que estic acabant definitivament us deixo una pregunta enlaira en aquesta línia d'un país que ha de carregar les piles d'energia i confiança. Agafeu qualsevol petit país d'Europa, de la dimensió de Catalunya. Digueu-me un sol país d'Europa que hagi estat capaç en la seva història d'excel·lir en tantes i tantes coses. Si me'n trobeu un us el compro i l'anirem a copiar, en contra del que deia abans. Però difícilment el trobareu.

Un país petit com aquest, petit territorialment i demogràficament. Ara som 7 milions i mig d'habitants i ens sembla que som molts, però sempre hem tingut una demografia petita comparada amb els nostres grans veïns. No deixem d'estar entre una gran civilització i cultura que és França i una altra gran civilització i cultura que és Castella o Espanya digueu-li com vulgueu, i nosaltres hem estat aquí al mig, encara hi som. Digues-me algun altre país d'Europa que amb les condicions amb les que ha hagut de viure Catalunya amb tan poc poder polític, amb veïns tan poderosos, corrents tan adversos de la seva història, una demografia tan dèbil i hagi estat capaç de situar en el primer rang mundial tanta gent en tantes disciplines. Si això és així i si trobeu un exemple millor digueu-me'l, però estic convençut que no el trobareu de les mateixes condicions d'un país com Catalunya. Que vol dir això? Si un país com el nostre, petit geogràficament, dèbil demogràficament, sense massa poder polític, emparedat entre dues grans civilitzacions. Si aquest país es capaç de situar en tants i tants àmbits com la cultura, l'esport, la gastronomia, com per exemple en aquest moment la nostra recerca, en els àmbits universitaris o docents, com per exemple en algunes polítiques destacades del benestar social, com per exemple des d'algunes marques pròpies catalanes que estan als mercats d'arreu del món. Si sumeu tot això i veieu la densitat de primeres figures que hem arribat a col·locar en l'escena europea i mundial veureu que és un país que té immenses possibilitats per suposat de fer front a aquestes dificultats, però no només per fer-hi front sinó de superar-les amb nota i acabar sent allò que segurament tots volem i desitgem, un gran referent, dins la nostra dimensió, de qualitat.

Ho tenim difícil com diu molta gent? Sí, ho tenim difícil. El govern ho té difícil? Sí, és veritat, aquest govern ho té difícil. Aquest govern sobretot vol treballar, vol servir, no vol salvar. Els que esperin que farem miracles, que ens traurem conillots del barret, que traurem la vareta màgica, que farem les coses en quatre dies i a més sense un canvi d'actitud, doncs aquesta gent hauran d'anar esperant. Al nostre govern no hi trobaran aquestes solucions màgiques ni miracles. Trobaran esperit de servei, ganes de canvi, actituds noves, "agafar el toro per les banyes", disciplina, austeritat, imaginació, consens, diàleg i sentit de país.

Moltes gràcies!